

ХІІ. ИЗНЕНАДА

Кибритената клечка пламна. Около онзи човек стана светло. Хлапич го погледна в лицето...

Това беше майстор Мърконя!

О, Боже мой! Точно майстор Мърконя! С окъсани дрехи и блед, стоеше пред Хлапич и извика с добрия си глас:

„Наистина, това си бил ти, Хлапич!“

„Майсторе!“ - само извика Хлапич и протегна и двете си ръце към майстора – дали от страх, дали от радост.

А какво направи тогава майстор Мърконя?

О, да знаехте!

Майстор Мърконя бързо се приближи до Хлапич – вдигна го към себе си и каза: „О, малък мой Хлапич!“

А след това за пръв път в живота майстор Мърконя погали Хлапич по лицето и по главата.

Това беше самата истина! Майстор Мърконя погали Хлапич! На това Хлапич наистина се учуди повече, отколкото на всички други чудеса, които му се случиха тази нощ или които щяха да му се случват през целия живот!

Какво чудо – в този миг и майстор Мърконя, и Хлапич заплакаха за малко от радост, макар че

плачът иначе не подобава нито на истинския майстор, нито на истинския чирак, защото те и двамата са мъже и не бива да плачат.